మళ్ళింపు

నేను ఉలిక్కిపడి లేచాను. అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. గిర్రున తిరిగే ఫ్యాను శబ్దం...టిక్ టిక్ మంటున్న గడియారం.

మళ్ళీ తలుపుమీద ఎవరో కొట్టిన శబ్దం. మంచంమీంచి లేచి లైటు వేశాను. రాత్రి ఒంటిగంటైంది. శ్రీలేఖ ఆదమరచి నిద్రపోతోంది. బాబు దూరంగా జరిగి మంచంమీంచి కిందపడేలా వున్నాడు. వాడిని మంచం మధ్యగా జరిపి ముందు గదిలోకి వెళ్ళాను.

"ఎవరూ" అన్నాను.

"నేనే..."

రాజు కంఠం నా కెప్పుడూ గుర్తే. చటుక్కున తలుపు తీశాను.

ఎదురుగా రాజు చిన్న బ్యాగ్‌తో నిలబడి వున్నాడు.

"అరే, ఇంత అర్ధరాత్రి దిగావేమిటి? ఎక్కడినుంచి" అన్నాను.

"హైద్రాబాద్ నుంచి" అంటూ లోపలి కొచ్చాడు. అతన్ని చూసి ఒక్కక్షణం ఆశ్చర్యపోయాను.

బాగా చిక్కిపోయాడు. గడ్డం పెరిగి వుంది. అలసటగా వున్న కళ్ళల్లో నిద్ర లేమివల్ల ఎర్ర జీరలు. సూర్యాస్తమయ సమయంలో నీలాకాశంలో మబ్బుల చాటునుంచి చెదిరిన కిరణాల వెలుతురులా వున్నాయి. ముఖమంతా పీక్కుపోయినట్లుంది.

"వదిన నిద్రపోతోందా" అన్నాడు.

"అర్ధరాత్రి నిద్రపోక ఏం చేస్తారు" అని నవ్వాను.

"ఏమిటి విశేషాలు, ఎన్ని గంటలకి బయలుదేరావ్?"

"సాయంత్రమే బయలు దేరాను. బస్సు ఫెయిలయి లేటయింది."

"ఏమైనా తిన్నావా"

"మధ్యలో భోజనం చేశాను" అన్నాడు కాని నాకు నమ్మకం కుదరలేదు. అయినా ఆ సమయంలో బలవంతం చెయ్యదల్చుకోలేదు. రాజు నాకు సొంత తమ్ముడు కాకపోయినా అంతకంటె ఎక్కువగా వుంటాడు. నన్ను అన్నయ్యా అని పిలవడు. కిరణ్ అనే అంటాడు. శ్రీలేఖని వదిన అంటాడు. బేలగా, దాపరికం లేకుండా వుండే రాజంటే నా కెంతో యిష్టం. మా కలయిక, స్నేహం ఎప్పటినుంచి అంటే తేదీలు, వారాలు చెప్పలేముగాని చాలా కాలంగా మేము మిత్రులం. వాడు చేసే కొన్ని పనులు చిరాకు కలిగించినా, వాడిమీద ప్రేమ చెదిరిపోదు, ఆప్యాయత అణగారి పోదు. "పడుకో, అలసిపోయినట్లున్నావ్" అన్నాను బద్ధకంగా ఆవలిస్తూ.

"లేదు. నిద్ర పోవటానికి రాలేదు. నీతో కొన్ని ముఖ్య విషయాలు మాట్లాడదలచి వచ్చాను" అన్నాడు గంభీరంగా.

నేను ఆశ్చర్యపోయాను. అర్ధరాత్రి దిగిన వెంటనే ఏదో చెప్పాలంటున్నాడంటే ఏదో వుందనిపించింది. నా భావాలు బయటకి కనిపించకుండా - వాడి పక్కనే సోఫాలో కూర్చుంటూ.

"రేపు మాట్లాడుకోకూడదూ" అన్నాను భుజంమీద చెయ్యివేసి - నాకు యింకా బద్ధకం వదల్లేదు. రాజు నా వొళ్ళో తల దాచుకొన్నాడు. ఏడుస్తున్నట్లు అనుమానం వేసింది. నా కెలాగో అనిపించింది. ఒక

మగాడు మరొక మగాడి దగ్గర అంత బేలగా ఏడ్వడం కొంచెం ఇబ్బందిగా అనిపించింది. కాని వాడి స్థితికి చలించిపోయాను. ఎంతో బాధ. లోపల ఇముడ్చుకోలేని ఆవేదన వున్నాయని గ్రహించాను. నిశ్శబ్దంగా వాడిని వూరడించాను. ఇద్దరం మూడో అంతస్తుపైకి, డాబామీదకి వెళ్ళాం - అమావాస్య వెళ్ళిన తొలి రోజులు - అర్ధరాత్రి దాటిన సమయం- వెన్నెల కాని మసక వెలుగు వ్యాపించి వుంది - నలుపు నీలం కలిసి ఆకాశం విరిగిన పాలు వొలకబోసినట్లుంది. గాలిలో సన్నగా చలి కలిసి, హాయిగా వుంది. నాలుగు గోడల మధ్య ఫ్యాను గాలిలోంచి ఆరు బయట కొస్తే ఎ. సి. లోకి వచ్చినట్లుగా అనిపించింది. నాకు నిద్రమత్తు వదిలింది. రాజు చెప్పబోయేది ఏమైనా వినాలని సిద్ధంగా వున్నాను. ఇద్దరం పిట్టగోడమీద కూర్చున్నాం.

రాజు నిశ్శబ్దంగా సిగరెట్ కాలుస్తూ కూర్చున్నాడు.

"ఊఁ. చెప్పు" అన్నాను.

నా కేసి నిశితంగా చూస్తూ "నేను ఒక అమ్మాయిని ప్రేమించాను" అన్నాడు.

అది అంత అనూహ్యమైన విషయం కాకపోయినా కొంచెం ఉలిక్కిపడ్డాను. నా నరాల్లోంచి రక్తం వేగంగా ప్రవహిస్తున్నట్లని పించింది—

రాజు చెప్పడంలో కనబరిచే దర్పం, కృత్రిమత్వం, పోజూ నాకొంచెం చిరాకు కలిగించినా సరిపెట్టుకుని వూరుకున్నా.

"భేష్ బాగుంది. ఆలస్యమెందుకు?" అన్నాను.

"దేనికి ఆలస్యం" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

"పెళ్ళికి" అన్నాను.

"అదంత సులభంగా జరిగేది కాదు" అన్నాడు విషాదంగా ముఖంపెట్టి.

"ఏం? కుల మతాలా" అన్నాను.

నేను అనుకోకపోయినా మాట్లాడుతుంటే కొన్ని విషయాలు నా కంఠస్వరం ధ్వనిస్తుందేమోనని నాకే అనుమానం వేస్తుంటుంది. ఎన్నో సార్లు సరిదిద్దుకోవాలని అనుకుంటూ వుంటాను - అది నా స్వభావం అందుకే దిద్దుకోలేకపోతున్నాను. ముఖ్యంగా ఈ ప్రేమ వ్యవహారాలంటే నాకు పరమ అసహ్యం, చిరాకు. మనుషుల్లో మానసిక బలహీనతలవల్ల వచ్చే రోగాల్లో ప్రేమ ఒకటని నేను పూర్తిగా నమ్ముతాను. ప్రేమించటం, వాళ్ళకోసం విరహముఖంపెట్టి కూర్చోడం, వాళ్ళకోసం గెడ్డాలు పెంచడం, తాగి పడిపోవడం లాంటివి నాకు మరీ అసహ్యం కలిగిస్తాయి. అందుకే ఆ మాట లొస్తే నాలో హేళన, వ్యంగ్యం తలెత్తుతాయి.

ఒక్క నిమిషం నిశ్శబ్దంగా వూరుకుని "ఆమెకు ఇంతకు పూర్వమే పెళ్ళయింది" అన్నాడు తాపీగా.

నా పక్కలో బాంబు పేలినట్లు ఉలిక్కిపడ్డాను. ఇది పూర్తిగా వ్యతిరేకించే విషయం. నా కిలాంటి సమస్యలంటే మరీ చిరాకు.

"అయితే ఇంక ప్రేమేమిటి" అన్నాను.

"ఏం ఎందుకుండకూడదు? పెళ్ళయితే ప్రేమించటానికి అర్హత కోల్పోతారా?" అన్నాడు.

నాలో కోపం చర్రున లేచింది. "పిచ్చిగా మాట్లాడకు, జీవితాల్లో సమస్యలు సృష్టించుకొని, అశాంతిపాలై అదేదో ప్రేమా, దోమా అనడం నాన్సెన్స్" అన్నాను దురుసుగా.

రాజు కొస్త డల్ అయ్యాడు. నెమ్మదిగా అన్నాడు "అంతేకాదు, ఆమెకి ఇద్దరు పిల్లలు వున్నారు" అని.

ఈసారి పెనుషాకై పోయాను, ఒళ్ళు మండిపోయింది. సాచి లెంప కాయ కొట్టాలన్నంత కోపమొచ్చింది. తమాయించుకున్నాను, అయినా అందులోంచి రాజు సంస్కారమేదో లాగాలని "విడోనా" అన్నాను.

"కాదు" అన్నాడు తలొంచుకుని.

నాకు మొట్టమొదటిసారిగా రాజు అంటే ఎక్కడలేని అసహ్యం. ఏవగింపు కలిగాయి. వెంటనే నేనేమీ మాట్లాడలేకపోయాను. అతనివంకే పరీక్షగా చూస్తూ కూర్చున్నాను. నా మనోభావాలు చదవగలిగిన రాజు నిట్టూర్చి—

"నన్నీ ప్రపంచంలో ఎవరూ అర్థం చేసుకోలేదు" అన్నాడు విరక్తిగా.

నాకు వాణ్ణి చూస్తే ఎంతో జాలేసింది. ఎంతో కొంత బాధా, ఆవేదనా, తెగని సమస్య పెట్టుకుని నా కోసం వచ్చాడు. వాణ్ణి సముదాయించడం, వాడి కష్టంలో పాలు పంచుకుని, ఓదార్చడం, పరిష్కరించడానికి ప్రయత్నం చెయ్యడం నా కనీస ధర్మం అనుకుని నన్ను నేను తమాయించుకుని—

"అసలు సంగతేమిటి" అన్నాను.

నే నిచ్చిన మాట ఆసరాకి రాజు ధైర్యం కూడతీసుకుని—

"ఆమె కిద్దరు పిల్లలు, ఆమె లేనిదే నేను బ్రతకలేను. ఆమె కూడా అంతే. ఆమెకి భర్తంటే అసహ్యం - కాని పిల్లలు కావాలి - నే నామె పిల్లల్ని ఎంతవరకు భరించగలనో తేల్చుకోలేకుండా వున్నాను. ఆమె మాత్రం నాతో నరకానికైనా రావడానికి సిద్ధంగా వుంది - ఆమెకీ నాకూ

విడదీయరాని మానసికానుబంధం ఏర్పడింది. బహూశ ఇది ఈ జన్మది కాదేమో, ఎన్నో జన్మల అనుబంధం కావచ్చు" అన్నాడు భావుకతలో తేలిపోతూ.

"చట్, నాన్సెన్స్ - పిచ్చికబుర్లు, జన్మజన్మల అనుబంధాల సినిమా కబుర్లు చెప్పకు. నా కున్న కాస్త ఓర్పు నశిస్తుంది, విషయం చెప్పు" అన్నాను కటువుగా.

"ఏముంది చెప్పడానికి?" అంటుంటే రాజు కళ్ళల్లో నీరు తళుక్కు-మంది. అంత గంభీర వాతావరణంలోనూ నాకు నవ్వొచ్చింది. కాని ఆ క్షణంలో నేను నవ్వితే, రాజు ఆ మూడో అంతస్థు నుంచి దూకి ఆత్మ హత్య చేసుకుంటాడేమోనని అనుకున్నాను.

"అసలేం జరిగిందో చెప్పు" అన్నాను. రాజు చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు —

"నాకు మెలకువ వచ్చేసరికి బాగా పొద్దుపోయింది. కళ్ళు మంట లుగా వున్నాయి. మంచంమీంచి లేవబుద్ధి కాలేదు. బద్ధకంగా పడుకునేవుండి పోయాను రాత్రి రాజు చెప్పిన విషయాలు ఒక్కొక్కటీ జ్ఞాపకం రావడం మొదలు పెట్టాయి కొత్త కిథేమీ కాదు. అందమైన ఆమెతో పరిచయం-ఎవరో ఏమిటో తెలీకుండా, తొలి చూపులో ప్రేమించేయడం, దానికి ఆమె అవకాశం చెయ్యటం - ఆ తర్వాత ఆమెకి భర్తంటే ఇష్టంలేదని, ఆమె అతని దగ్గర నానా అవస్థలు పడుతున్న వైనం - ఎలాగైనా తన దాన్నిగా చేసుకోటానికి రాజు పడే ఆరాటం - ఒక్కొక్కటీ చిత్ర విచిత్ర మైన రంగులతో నా కళ్ళముందు కదలటం మొదలు పెట్టాయి.

ఈ పెళ్ళి అనే మాటకి అర్థం ఏమిటి? ఇద్దరు వివాహం చేసు కున్నాక అభిప్రాయాలు కలవకపోతే! ఇష్టం ఏర్పడకపోతే విడిపోవడ

మేనా? ఇలాంటి అవక తవక అనుబంధాలు పెంచుకుని జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోవడమేనా? వారి మధ్య పసి హృదయాలు నలిగి నాశనమవడమేనా? అసలు భార్యాభర్తల మధ్యనే కాదు. ఏ యిద్దరి వ్యక్తుల మధ్యనైనా ఏకాభిప్రాయాలు వుంటాయా? ఏవో కొన్ని కలుస్తాయి. ఎన్నో భేదాభిప్రాయాలుంటాయి. ఇద్దరి ఆఫీసర్ల మధ్య, ఇద్దరు మినిష్టర్ల మధ్య - ఇద్దరి డాక్టర్ల మధ్య - మరిద్దరు ఉపాధ్యాయుల మధ్య, అక్కా తమ్ముళ్ళ మధ్య - తండ్రీ కొడుకుల మధ్య, తల్లీ కూతుళ్ళ మధ్య, ఏ యిద్దరి మధ్య మాత్రం అంత విడదీయరాని పొత్తువుంటుంది? అయితే ఏ ఇద్దరిలో ఎలాంటి భేదాభిప్రాయాలున్నా ఫర్వాలేదు. కాని భార్యాభర్తల మధ్య వుండకూడదు? ఉండటానికి వీల్లేదు- ఎంత అసంభవం? ఎంత దురదృష్టం - వారిద్దరి మధ్య ఏ గొడవలున్నా అవి లోకానికి కావాలి, అందులో ఎందరో కొందరు తల దూర్చాలని వాటిని ఆసరాగా చేసుకుని తమ స్వలాభం చూసుకోవాలని వేచివుంటారు.

ఆలోచనల్లో సతమతమైపోయాను. నా పడకగది తలుపు ఓరగా వేసివుంది. ఆ సందులోంచి శ్రీలేఖ సన్నంగా, నాజూకుగా ఎంతో అందంగా కనిపిస్తోంది. డైనింగ్ టేబుల్ మీద ఏవోసర్దుతోంది. నాభార్యగా కాకుండా చూస్తుంటే, ఒక పిల్లాడుపుట్టినా ఆమెలో అందం ద్విగుణీకృతమైందేగాని, తగ్గలేదు. ఈమెలో వున్న ఏ కొన్ని అసంతృప్తులనో ఆసరాగా చేసుకుని, ఆమెని ఎవరైనా వక్రమార్గం పట్టిస్తే? ఈమె-నా శ్రీలేఖ-నాకొకుండా, నా బాబుకి లేకుండా ఎక్కడికో_ఏ దూరతీరాలకో వెళ్ళిపోతే- ఆ ఊహ నా గుండెను చురుక్కుమని కాల్చింది.

ఒక్కసారి వులిక్కిపడి లేచి కూర్చున్నాను. అదే సమయానికి శ్రీలేఖ లోపలికొచ్చింది. నవ్వుతూ, ఆప్యాయంగా నాదగ్గరకొచ్చి-

"ఏమిటా మగత, ఎంత టైమయిందో తెలుసా, రాత్రంతా కబుర్లే

అనుకుంటా- లేవండి, అరగంటలో తెమలాలి ఆఫీసుకి" అంది నా భుజం మీద తడుతూ-

ఇందాకటి నా పైశాచికమైన ఊహ పటాపంచలైంది-

లేస్తూనే గడియారంకేసి చూశాను తొమ్మిదిన్నర-చకచకా నాపనిలో పడ్డాను.

గ్యారేజీలోంచి కారు తీస్తుంటే నాతోకూడ వచ్చింది శ్రీలేఖ.

"రాజు ఇంతవరకు లేవలేదు" అంది. నేను మాట్లాడకుండా వూరుకున్నాను. అమాయకంగా, నిష్కపటంగా వున్న శ్రీలేఖ ముఖం చూస్తే నాకెంతో సంతోషం కలిగింది. నేనెంతో అదృష్టవంతుణ్ణి అనుకున్నాను కారుతో గేటుదాకా వచ్చి.

"త్వరగా వచ్చేయండి సాయంత్రం అంతా ఎటైనా వెళ్దాం" అంది నన్ను సాగనంపుతూ.

"ఒ. కే-" అన్నాను. నాకారు స్పీడు అందుకుంది. నా మనసంతా రాజు సమస్య చుట్టేసివుంది. ఒక్కొక్క క్షణంలో చిరాకుగావుంది. మరో క్షణంలో జాలేస్తోంది. కొంచెం ఆలోచిస్తే, రాజునెలా రక్షించాలా అని భయం వేస్తోంది. వదిలేస్తే రాజు గాలివాటుకి కొట్టుకుపోయి ఏమైపోతాడా అని బెంగేస్తోంది- మనసంతా కలగాపులగంగా అయిపోయి అశాంతిగా వుంది.

ఆఫీసులో ఏవో కొన్ని ముఖ్యమైన కాగితాలు మాత్రం చూశాను. నిజానికి రాజు సమస్యని నే నేవిధంగానూ పరిష్కరించలేను. నోరుమూసుకుని ఆ విషయం మర్చిపొమ్మంటే వొప్పుకోడు. తాను సారధ్య వహించి

చెయ్యాల్సిన గొప్పపనేంకాదు ఇది. పైగా బాల న్యూనతగా, అవమానంగా అనిపిస్తోంది. నామనసుకి ఏమాత్రం నచ్చని విషయానికి నేనే విధంగా మద్దతు ఇవ్వగలను?-

అనుకున్న దానికంటె ముందుగానే యింటికొచ్చేశాను. నాకు గుమ్మంలో శ్రీలేఖ ఎదురైంది.

"రాజుకి వొళ్ళు తెలియని జ్వరంగా వుంది. మూసిన కన్ను తెరవ లేదు" అంది గాభరాగా.

నేను బట్టలైనా మార్చుకోకుండా రాజు పడుకున్న గదిలోకి వెళ్ళాను. అతని ముఖం మరీ ఎర్రగా కందగడ్డలా వుంది. నుదుటిమీద చెయ్యివేశాను. పేలిపోతోంది ఒక్కసారి నా హృదయం జాలితో చలించి పోయింది. దుఃఖంతో గుండె గుబగుబ లాడింది. నా కన్నకొడుకు యిలాంటి అర్థ రహితమైన సమస్యలతో సతమతమవుతుంటే ఏం చేస్తాను?-అని ప్రశ్నించుకుని —

ఎలాగైనా కాపాడుతాను - అనుకున్నాను. ఇది నాకొక సవాల్ అనిపించింది.

డాక్టరు వేణుగోపాలరావు నాకు మంచిమిత్రుడు. మేమిద్దరం కలిసి ఇంటర్ చదువుకున్నాం. అదీగాక ఇద్దరం ఒకేవూళ్లో స్థిరపడడంతో మా స్నేహం వృద్ధి అయింది. అతనికి స్నేహితులంటే ప్రాణం. స్నేహానికి ఎంతో విలువ ఇస్తాడు, స్నేహంకోసం తన గుండెతీసి చేతిలో పెట్టమన్నా పెడతాడు.

వెంటనే రాజుని తీసుకుని వేణు దగ్గరకి వెళ్ళాను-ఈమధ్య మేమిద్దరం కలిసి బాలాకాలమైంది. నన్ను చూసి ఎంతో ఆనందపడిపోయాడు. రాజుకి జ్వరంచూసి, మందురాసి, ఇంజక్షన్ కూడా చేశాడు.

నేనింక వెళ్ళిపోదామనుకుంటే "పేషెంట్లు ఎక్కువలేరు ఒక అర గంటలో వెళ్ళిపోతారు. వుంటావా, కలిసి చాలారోజులైంది" అన్నాడు.

అతనా మాటలు అంటుంటే నా మనసులో చిత్రమైన ఊహ తళుక్కుమంది. నా కలాంటి మంచిమిత్రుడున్నందుకు ఆనందం వేసింది.

"డోంట్‌వర్రీ. నాకార్లో రాజుని యింటిదగ్గర దింపేసి రమ్మంటాను" అని డ్రైవర్ని పిలిచి చెప్పాడు.

నేను రాజుదగ్గరకెళ్ళి "ఒకగంటలో వస్తాను నువ్వెళ్ళి రెస్ట్ తీసుకో" అన్నాను.

అక్కడున్న మెడికల్ జర్నల్సు తిరగేస్తూ కూర్చున్నాను. అది వేరొక ప్రపంచం. అందులోనే నిరంతరం ఈదుతూ, అప్పుడప్పుడు ఈ మరో ప్రపంచపు గట్టుమీద కాస్సేపు సంచరిస్తారు డాక్టర్లు అనిపించింది.

వేణు పని ముగించుకుని వచ్చాడు. ఇద్దరం అతని ప్రైవేట్ రూమ్ లోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాం. అతను కాస్సేపు తన రొటీన్ గురించి చెప్పాడు. పాలిటిక్స్ గురించి, కాలేజీ పిల్లగురించి ప్రవాహంలా మాట్లాడేస్తున్నాడు. నేనూమాటకారినైనా ఆరోజు ఎందుకో ఎక్కువ ఉత్సాహంగా మాట్లాడలేక పోతున్నాను. వేణు రెండు మూడు సార్లు అదే అన్నాడు. "ఎందుకంత డల్‌గా ఉన్నావు? వంట్లో బాగుండటం లేదా?" అన్నాడు చివరికి. నేను నవ్వాను. "సిసలైన డాక్టరు వనిపించుకున్నావు" అన్నాను.

"లేకపోతే ఏమైనా అనుమానముందా?" అన్నాడు. నెమ్మదిగా రాజు విషయం చెప్పడం మొదలుపెట్టాను. అతను నేనూహించినంత ఆశ్చర్య పడలేదు. ఇలాంటివి సహజమేనన్న ధోరణిలో వున్నాడు. నాకున్న అభిప్రాయాన్ని జోడించి చెప్పాను, వేణు నవ్వి-

"సికళ్ళతో విషయం చూస్తే, అర్థం లేనిదిగా వుంటుంది. అందులో ఇరుక్కుపోయినవారి బాధ మనం చెప్పలేం-" అన్నాడు "అది సరేకాని నేనొక్క అభ్యర్థన చెయ్యబోతున్నాను - నువ్వు నాకు సహకరిస్తావా" అన్నాను.

"దేనికైనా నేను సిద్ధమే-ఈక్షణంలో తిరుపతిలో పెళ్ళి చేద్దామన్నా నేను రెడీ" అన్నాడు.

"దేవస్థానాలు అపవిత్రం చెయ్యడ మెందుకులే. అసలు నా ప్లాను విను" అని మొదలుపెట్టాను. నేను చెప్తున్నంతసేపు భయపడుతూనే వున్నాను అంతా వినేసి పగలబడి నవ్వుతాడేమోనని.

అయితే వేణు నవ్వలేదు. గంభీరంగా వూరుకున్నాడు.

ఇద్దరం అయిదు నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయాం—

"ఓ.కే, మిగిలిందంతా నేను చూసుకుంటాను" అన్నాడు ఒక్కసారి నిద్రలోంచి మేలుకున్నట్లు.

"సో! వియ్ విల్ మీట్ యు టుమారో" అన్నాను.

ఆ జ్వరం నాలుగు రోజులకి గాని తగ్గలేదు. రాజు మరీ చిక్కి శల్యమైపోయాడు. ఆ సాయంత్రం నేను రాజుని తీసుకొని వేణు దగ్గర కెళ్ళాను. వేణు మళ్ళీ రాజుని పరీక్షచేసి—ప్రశ్నలవర్షం కురిపించటం మొదలు పెట్టాడు - నేను చెవులు అటువైపే వేసి, ఏదో చూస్తున్నట్లు కూర్చున్నాను.

"చాలా రోజులుగా మీకు సాయంత్రాలవేళ కొంచెం జ్వరం తగులుతోందా"

"ఏమో నేనెప్పుడూ చూసుకో లేదు"

"పోనీ జ్వరం వున్నట్లు ఫీలయ్యారా"

"వుందేదను కుంటాను" అన్నాడు.

"మీకు దగ్గు వస్తూ వుంటుందా" వేణు ప్రశ్నకి రాజు చిన్నగా నవ్వి,

"నేను చైన్‌స్మోకర్ని. నాకు దగ్గువస్తే ఆశ్చర్యమేముంది" అన్నాడు.

"ఆశ్చర్యంలేదు. ఆపద వుంది" అన్నాడు వేణు సీరియస్‌గా -

నాక్కాస్త కోపం వచ్చింది.

"రాజూ-నువ్వేం చంటి పిల్లాడివికాదు. అడిగిందానికి సరిగ్గా సమాధానం చెప్పడం నీ బాధ్యత" అన్నాను.

"ఓ కే" అన్నాడు.

వేణు రక్త పరీక్షకి రక్తం తీసుకున్నాడు. రేపు ఎక్స్‌రే తీయాలని చెప్పాడు. నాలుగు రోజులు తన పరిశీలనలో వుండాలన్నాడు. అతని మాటలు వింటుంటేనే రాజు ముఖంలో ఆందోళన కనిపించింది - అయినా నిర్లక్ష్యంగా.

"మీరనుకున్న రోగాలేమీ నాకుండవు" అన్నాడు.

"మంచిదే-అదే కావల్సింది. అయినా మా దగ్గర కొచ్చాక పూర్తిగా మా విధి మేము నిర్వర్తించాలిగా" అన్నాడు—కొన్ని మందులు రాసి నాకిచ్చాడు. ఇద్దరం బయలుదేరి యింటికొచ్చేశాం.

నేను స్నానంచేసి వస్తుంటే రాజు అద్దంముందు నిలబడి తన ప్రతి బింబాన్ని పరీక్షగా చూసుకోవడం కనిపెట్టాను. నన్ను దూరంగా చూసి అద్దం ముందు నుంచి వచ్చి మంచంమీద వాలిపోయాడు. నా కెంతో జాలేసింది.

o o o

"నా కిలాంటి రోగం వస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు" అన్నాడు భయాందోళనలతో.

"అన్నీ మనం అనుకున్నట్లేజరగవు. ముందు ఆరోగ్యం ముఖ్యం" అన్నాను హితవు చెప్తూ.

రాజు దగ్గరనుంచి తల తిక్క సమాధానమేమీ రాలేదు అతని ముఖం చూస్తే పశ్చాత్తాపంతో వేగి పోతున్నాడని అర్థమైంది. అదే అద నునుకొని చిన్న వుపన్యాసం దంచాను-నీ అశ్రద్ధవల్ల, లేనిపోని సమస్యల్ని తెచ్చి పెట్టుకోవడంవల్ల ఇలా జరిగిందని గట్టిగా చెప్పాను.

రాజు రూంలో అన్నీ అతని కోసం ప్రత్యేకంగా అమర్చాము. బాబు చనువుగా రాజు దగ్గరకు వెళ్ళబోయినా అతను బాబుని కనీసం తాక కుండా తిప్పి పంపేశాడు...

రాజు మూడు వేళలా శ్రీలేఖ యిచ్చిన మందులు, పాలు, గుడ్లు తీసుకుంటున్నాడు. తన మందుల పేర్లు కూడా అడక్కుండా తన మందు తనే అతి శ్రద్ధగా తెల్లమందు, పచ్చబిళ్ళ, ఎర్రబిళ్ళ అంటూ వేసుకుంటు న్నాడు - సమయం దొరికినప్పుడల్లా అద్దంలో చూసుకుంటూ కనిపించే వాడు.

రాజుని మరో నెల్లాళ్ళు వుండేలా సెలవు గురించి మాట్లాడటానికి హైద్రాబాద్ బయలుదేరాను.

రాజు ముఖంలో విరహం తగ్గింది. అతను ఏ విషయం గురించి వూగిపోతూ వచ్చాడో అది పల్చబడింది. ఆ వూపు తగ్గింది-కొన్ని సందర్భాలలో ఒక విషయం గురించి యోచించి యోచించి చివరికి విసుగొచ్చి ఇదంతా ఏమీ జరక్కుండా వుంటే బాగుండునని అనిపిస్తుంది. అతి కష్టమైన నిర్ణయం తీసుకోవాల్సిన సమయం వచ్చినప్పుడు కొన్ని గంటలు, రోజులు మథన పడ్డాక విరక్తి, విసుగు కలిగి ఆ సమస్య నుండి పారిపోవాలనిపిస్తుంది—

రాజుని నిశితంగా పరిశీలిస్తే అదే స్థితిలో వున్నాడని పించింది. నాక్కావల్సింది కూడా అదే. అందుకే మాట్లాడకుండా వూరుకున్నాను.

నేను హైద్రాబాద్ నుంచి తిరిగొచ్చేసరికి రాజు బాగా కోలుకున్నాడు కాని అతనిలో అనారోగ్య భయం పూర్తిగా పోలేదు. అసలే బేల మనస్తత్వం కలవాడవడంతో మరీ బెంబేలు పడిపోయాడు—

చూసే వాళ్ళకి అతను బాగానే వున్నా అతనికి మాత్రం సంతృప్తి కలగడంలేదు.

రెండు నెలలు గడిచిపోయాయి. రాజు ఇప్పుడు బాగున్నాడు. వేణు అతనికి జాగ్రత్తలు చెప్పి, మందులేవో రాసిచ్చాడు. ఆరోజే నా కేరాఫ్‌కి రాజుకి వైజాగ్ బదిలీ అయినట్లు ఆర్డరు వచ్చింది-హైద్రాబాద్ వెళ్ళి రిలీవ్ అయి వైజాగ్ వెళ్ళాలి.

రాజు స్వేచ్ఛగా వూపిరి పీల్చుకోవడం- నేను గమనించాను. రాజు వెళ్ళిపోతే ఇల్లంతా బోసి పోయింది.

o o o

"నాకెంత పెద్ద పార్టీ యిస్తావో మరి" అన్నాడు వేణు నవ్వుతూ.

"పార్టీ ఎందుకు?" అన్నాను దబాయింపుగా.

"ఎందుకా! లేని రోగానికి వైద్యం చేసినందుకు" అన్నాడు.

"వెరీ సింపుల్ ... ఎక్కిళ్ళు వస్తుంటే ఏదైనా షాకింగ్ న్యూస్ చెప్పి, మళ్ళిస్తే అవి పోతాయి-ఇదీ అంతే"

"పైగా మనిషి తనని తను ప్రేమించుకున్నట్లు ఎవ్వరినీ ప్రేమించడు, ఎదుటివారిని ప్రేమించినా, అందులోనూ స్వార్థం వుంటుంది. ప్రేమించకుండా వుండలేని మనసుకి ప్రేమించడం సుఖం-ఆ సుఖంకోసం ప్రేమిస్తాడు అంతే" అన్నాను.

నా వాదం ఎంత తల తిరుగుడుగా వుందో వేణు కనిపెట్టాడు.

"అంత సులువుగా తీసేయకు. అంతా రాజులా వుండరు. అతను సున్నితమైనవాడు, భయస్థుడు. అందుకని నీ ప్లాను నెగ్గింది" అన్నాడు వేణు.

"సరే - లేని రోగానికి మందిచ్చిన ఘనత నీకే దక్కింది" - అన్నాను.

వేణు పకపకా నవ్వేశాడు "ఆ మందులు ఎవరికైనా యివ్వచ్చు, అతనికి మందుల పరిజ్ఞానం బొత్తిగా లేకపోవడం కూడా మన అదృష్టమే" అన్నాడు.

చాలకాలం తర్వాత ఆ రోజు రాత్రి నాకు బాగా నిద్ర పట్టింది.